

РЕШЕНИЕ

№ 2126

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12307** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. И. Д. срещу Решение от 13.07.2022 г. постановено по НАХД № 12221 по описа за 2021 г. на СРС, I-ви състав, с което е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, № 4966658, издаден от МВР-СДВР, с който на Д. И. Д. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, е наложено наказание "глоба" в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Касаторът твърди, че оспореното решение е постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон и неизяснена фактическа обстановка. Сочи, че допустимата разрешена скорост на движение на процесния участък е изменена от 50 км/ч на 80 км/ч, както и, че след като е било необходимо да се направи това изменение, то действително скоростта, с което се е движил не е била превишена.

Моли се за отмяна на решението на СРС, както и за отмяна на електронния фиш.

В съдебно заседание, касаторът Д. И. Д. се явява лично и поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът не се представява. Постъпил е писмен отговор, в който се оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди електронния фиш, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 12.04.2019 г. в 13:38 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от бул. България към бул. Бр. Б., в населено място, при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, касаторът е управлявал лек автомобил Субару Легади 2.0 И, с рег. [рег.номер на МПС], със скорост на движение 82 км/ч, като по този начин е превишил разрешената скорост със 32 км/ч - нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). За така констатираното нарушение на бил издаден електронен фиш серия К № 4966658 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че Д. И. Д. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП., изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, при надлежното му сезиране с допустима жалба. Фактическата обстановка по делото е установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са всички необходими и относими към предмета на доказване писмени и веществени доказателства. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата, въз основа на което е направено това.

Въззивният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Д. И. Д. като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак - чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Електронният фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане.

Към момента обаче на разглеждане на делото по същество пред настоящата инстанция, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Настоящата съдебна инстанция, съобразява, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие,

приготовлението и опита чл.11 ЗАНН препраща към Наказателния кодекс (НК), доколкото в специалния закон не е предвидено друго.

Изтичането на абсолютната погасителна давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи административно-наказателната отговорност. Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК предвижда , че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Нарушението е извършено на 12.04.2019г , поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла към настоящия момент. На това основание , съдът намира че следва да отмени решението на СРС от 13.07.2022г. , постановено по НАХД № 12221 /2021г на СРС , 1 - ви състав , с което се потвърждава електронен фиш за налагане на глоба № 4966658, издаден от МВР- СДВР и се постанови друго , с което го отмени.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 13.07.2022 г.постановено по НАХД № 12221 по описа за 2021 г. на СРС, I-ви състав.

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение № 4966658, издаден от МВР-СДВР, с който на Д. И. Д. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, е наложено наказание "глоба" в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административно наказателното производство, образувано с Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство № 4966658.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.